

природокористування, то на цей час вони тільки на стадії наукового обґрунтування. Необхідно активізувати цю діяльність. Вона має враховувати потреби, обов'язки й інтереси всіх причетних до природокористування, що є справою державної ваги.

Бібліографія:

1. Бюджетний кодекс України [Електронний ресурс]: від 08.07.2010 р. за № 2456-VI. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>. – Назва з екрана.

2. Закон України "Про охорону навколишнього природного середовища" від 25.06.91 №1264-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1264-12>. – Назва з екрана.

3. Іщук Л. І. Фінансове забезпечення сфери охорони навколишнього природного середовища у контексті сталого розвитку України та її регіонів / Л. І. Іщук, А. М. Ніколаєва, С. О. Пиріг // Економічний форум. – 2016. – № 2. – С. 161-167.

4. Постанова Кабінету Міністрів України від 17.09.96 р. № 1147 "Про затвердження переліку видів діяльності, що належать до природоохоронних заходів" [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1147-96-p>. – Назва з екрана.

5. Ритікова К. А. Удосконалення формування та використання коштів цільового фонду охорони навколишнього природного середовища / К. А. Ритікова // Наукові праці ДонНТУ. – 2008. – №35. – С. 79-87.

Ігор ВОНС

слухач магістратури за спеціальністю
«Публічне управління та адміністрування»
(науковий керівник – д.е.н., професор, професор кафедри
менеджменту та публічного управління Шкільняк М.М.)

**УПРАВЛІННЯ ОРГАНІЗАЦІЄЮ ЗАЛУЧЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ
РЕСУРСІВ У РЕГІОН: БАР'ЄРИ І ЗНАЧИМІСТЬ ЇХ УСУНЕННЯ**

Оскільки процес залучення інвестиційних ресурсів у регіон може позитивно вплинути на економічну, соціальну та інші складові його становища, посилити виробничу структуру регіону, зумовити позитивні зміни на ринках робочої сили і капіталу, – він вимагає долучення до його здійснення органів державної влади усіх рівнів. Вказане, власне, й обумовлює актуальність питання організації залучення іноземних інвестицій у регіон.

Статтею 1 Закону України «Про режим іноземного інвестування» іноземні інвестиції визначаються як «цінності, що вкладаються іноземними інвесторами в об'єкти інвестиційної діяльності відповідно до законодавства України з метою отримання прибутку або досягнення соціального ефекту» [1].

Згідно чинного закону [1], «іноземні інвестори – суб'єкти, які провадять інвестиційну діяльність на території України, а саме: юридичні особи, створені відповідно до законодавства іншого, ніж законодавство України; фізичні особи - іноземці, які не мають постійного місця проживання на території України і не обмежені у дієздатності; іноземні держави, міжнародні урядові та неурядові організації; інші іноземні суб'єкти інвестиційної діяльності, які визнаються такими відповідно до законодавства України».

Економічний, соціальний і екологічний розвиток України та її регіонів значною мірою залежить від інвестиційної політики держави, функціонального навантаження органів управління інвестиційною діяльністю. Механізм реалізації інвестиційної політики держави має враховувати особливості стану і рівнів регіонального розвитку; існуючі бар'єри для залучення інвестицій, в тому числі, іноземних.

Чинні умови економічного розвитку держави і її регіонів характеризуються наявністю таких перешкод для залучення іноземних інвестицій:

– низький інвестиційний імідж та несприятливий інвестиційний клімат в Україні, зумовлені макроекономічною нестабільністю, неефективною регуляторною політикою, недосконалою податковою системою, високим рівнем корупції, неефективністю механізмів щодо залучення інвестицій і захисту прав інвесторів тощо.

Свідченням наведеного вище є те, що «низка іноземних бізнес-структур дотримуються курсу на скорочення чи навіть припинення своєї діяльності в Україні та продаж належних їм відповідних об'єктів. Особливо масштабного характеру цей процес набув у банківській сфері. Свої дочірні структури в Україні продали банки Німеччини, Франції та Швеції. Тільки протягом 2013 р. накопичення прямих іноземних інвестицій (акціонерний капітал) у фінансову та страхову діяльність в Україні скоротились на 6,6%. У результаті частка цієї сфери бізнесу в загальній сумі прямих іноземних інвестицій (акціонерного капіталу) зменшилась з 32,2% на початку 2012 р. до 29,7% – на початку 2013 р. і до 26,4% – наприкінці 2013 р.» [2].

Оцінюючи процес прямих іноземних інвестицій в економіку України,

вказемо на наступне. Станом на 31.12.2016 року найбільшими країнами-інвесторами стали: Кіпр – 9691,6 млн. дол. США (25,7%), Нідерланди – 5753,9 млн. дол. (15,3%), Російська Федерація – 4349,8 млн. дол. (11,6%), Велика Британія – 2046,3 млн. дол. (5,4%) [3].

У 2016 році мав місце приріст прямих іноземних інвестицій в економіку України, який становив 1501 млн. дол. США, в той час як у 2014-2015 роках спостерігалось зниження прямих іноземних інвестицій на 12978,6 та 4570,9 млн. дол. США, відповідно. Разом з тим, показник 2016 року є значно нижчим за показники 2010-2013 років, які становили 6377,1; 2827,6; 3507,7 та 1998,7 млн. дол. США, відповідно. Неоднозначною є тенденція прямих іноземних інвестицій на одну особу населення. Якщо упродовж 2010-2013 років спостерігалось стійке зростання цього показника (складало 1046,5; 1115,9; 1200,3; 1249,8 дол. США відповідно), то у 2014-2015 роках показник прямих іноземних інвестицій на одну особу населення знижувався. У 2016 році спостерігалось незначне збільшення цього показника у порівнянні з 2015 роком (на 4,6%). Однак, якщо базовим показником вважати показник 2013 року, – показник прямих іноземних інвестицій на одну особу населення у 2016 році є нижчий за нього на 29,1% [3];

- недосконалий організаційний, інфраструктурний, маркетинговий, інформаційний та обслуговуючий супровід інвестиційної діяльності;
- реалізація регіональної інвестиційної політики без урахуванням результатів моніторингу й аналізу інвестиційних процесів;
- неналежні підтримка й просування інвестиційних проектів на рівні регіонів.

Значимість усунення перешкод для залучення іноземних інвестицій, належна організація залучення іноземних інвестицій у регіони полягають у тому, що вони уможливають отримання таких переваг і позитивних екстерналій:

- підвищення конкурентоспроможності регіонів;
- приток іноземної валюти;
- підвищення експортних показників та диверсифікація експорту;
- створення нових робочих місць та підвищення кваліфікації персоналу організацій регіону;
- формування сприятливих умов для місцевих постачальників;
- оволодіння працівниками сучасними методами управління.

Бібліографія:

1. Про режим іноземного інвестування: Закон України [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/93/96-вр>

2. Переверзева А.В. Оцінка сучасного стану залучення іноземних інвестицій в економіку України [Електронний ресурс] Режим доступу: file:///C:/Documents%20and%20Settings/Пользователь/Мои%20документы/Vznu_eco_2016_1_11.pdf

3. Державна служба статистики України [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>

Василь ВОНСЯК

слухач магістратури за спеціальністю
«Публічне управління та адміністрування»
(науковий керівник – к.е.н., доцент кафедри
менеджменту та публічного управління Крисько Ж. Л.)

ОРГАНИ САМООРГАНІЗАЦІЇ НАСЕЛЕННЯ В СИСТЕМІ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ УКРАЇНИ

У системі місцевого самоврядування важливим самостійним елементом виступають органи самоорганізації населення, які максимально обізнані з інтересами й повсякденними потребами членів територіальної громади. Досвід демократичних країн Європи показує, що їх успішний розвиток обумовлений активною співпрацею органів влади з місцевими громадами для вирішення місцевих проблем. Така співпраця є наслідком розвинутої демократичної системи органів самоорганізації населення, в якій громада має право впливати на процес прийняття рішень і активно користується ним.

В Україні органи самоорганізації населення є одним із способів реалізації локальної демократії та практичним втіленням положень статті 5 Конституції України [1], яка передбачає, що носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ, який здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Наділення органів самоорганізації населення повноваженнями щодо сприяння в наданні населенню послуг життєзабезпечення на певній території, участі в реалізації місцевих програм розвитку дозволяє більш повно задовольнити соціальні, культурні, побутові та інші потреби жителів, підвищити ефективність функціонування інституту місцевого самоврядування. Крім того, це засвідчує ідею децентралізації управління в межах системи місцевого самоврядування. Отже, необхідність та доцільність існування таких органів обумовлена прагненням створити